

Plenum

Torsdag 26.11.2020 kl. 16.00—20.40

12. Lagmotion med förslag till lag om ändring av 5 § i jaktlagen

Lagmotion LM 32/2020 rd Markku Eestilä saml m.fl.

Remissdebatt

Andre vice talman Juho Eerola: Ärende 12 på dagordningen presenteras för remissdebatt. Talmanskonferensen föreslår att ärendet remitteras till jord- och skogsbruksutskottet. Motionens första undertecknare, ledamot Eestilä.

Debatt

20.12 **Markku Eestilä kok** (esittelypuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Hyvät kollegat! Tämä lakialoite on oikeastaan erittäin yksinkertainen ja harvinaisen vähätöinen. Jos joku on joskus sanonut, ettei mene kuin 15 minuuttia jonkun lain muuttamiseen, niin tässä ei kyllä mene kuin minuutti, nimittäin lakialoite on todella yksinkertainen. Valkoposkihanhi siirrettäisiin tämän lakialoitteen mukaisesti metsästyslain 5 §:ään, jolloin se olisi muiden sukulaistensa joukossa eli vertaistensa joukossa. Ennestään riistaeläimiä ovat merihanhi metsähanhi ja kanadanhanhi, ja nyt tämän lakialoitteen mukaan sinne menisi valkoposkihanhi. Mutta politiikassa mikään ei ole yksinkertaista; jos joku vaikuttaa yksinkertaiselta, niin siitä pitää tehdä monimutkaista.

Tämä lakialoite sai alkunsa ehkä alkusyksystä, jolloin tämä ongelma oli iso, koska niin kuin monet täällä olevat kollegat tietävät, Pohjois-Karjalassa ja Kaakkois-Suomessa oli viljelijöillä todella suuria ongelmia, kun valtavat, tuhansia valkoposkiahania sisältävät laumat aiheuttivat viljelijöiden omaisuudelle todella suurta haittaa.

Me olemme edustaja Jari Myllykosken kanssa tätä asiaa pohtineet vähän vakavammin, emmekä pelkästään nappi otsaan -linjalta. Meidän mielestämme, kun viljelijä kohtaa oman omaisuutensa ja elinkeinonharjoittamisensa jopa totaalista tuhoa — koska nämä lintuparvet ovat niin kuin niittokoneita — niin kyllä me joudumme silloin arvioimaan myös perusoikeuksia, kun jokaisen omaisuus on perustuslailla suojattu ja elinkeinonvapauskin on suojattu. Kun näin massiivisista tuhoista on kysymys, niin silloin meillä heräsi vähän pohdintaa, että jotakinhan tälle asialle pitäisi tehdä. Kun ympäristöministeri Krista Mikkonenkin on käsittäkseni todennut, että jos lintudirektiiviä — minkä ykkösluokkaan valkoposkihanhi muistaakseni kuuluu — nyt alettaisiin niin kuin keräämään, niitä eläimiä, tämä valkoposkihanhi ei sinne menisi, niin silloin se osoittaa sen, että kyllähän EU:ssakin pitäisi olla jonkunmoista herkkyyttä elää ajassa ja muuttaa niitä säädöksiä, jotka selvästi ovat jääneet ajastaan jälkeen. Nimittäin valkoposkihanhi lajina lisääntyy niin paljon, että siitä on tullut todellinen ongelma. En pitäisi aivan vähäisenä sitäkään, että jos nämä parkkeeraavat jollekin pienelle järvelle ja ovat siellä kuukauden, niin kyllä siitä fosforia ja muuta ympäristösaastetta tulee — päinvastoin kuin jotkut järjestöt ovat todenneet, että sillä ei ole mer-

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

kitystä. Ei ole vähäarvoista sekään, että jos täällä Helsingissä valkoposkihanhet aika runsaana esiintyessään aiheuttavat selvää ympäristöhygieniahaittaa, niin jopa siltä osin löytyy perustuslaista jonkunmoinen pykälä, että jokaisella on vastuu ympäristöstä. Eli en ihan ymmärrä, että niille ei voisi tehdä mitään.

Mutta mikä tästä tekee ongelman: Koska on ymmärrettävää, että viljelijät kärsivät vahinkoja ja lintu on luonnonsuojelulain nojalla rauhoitettu, niin viljelijöille pitää maksaa korvauksia. Eli Suomessa on olemassa väline, josta nämä korvaukset maksetaan, ja määräraha käsittääkseni menee ympäristöministeriön tietyltä momentilta ja luonnonsuojelurahoista. Ja tämä on se suurin kiista, mikä liittyy siihen, miksi tätä lajia ei voi metsästyslain pariin panna, koska ministeriöillä on erilainen käsitys — ympäristöministeriöllä ja maa- ja metsätalousministeriöllä — ja jos se menisi sinne metsästyslakiin, niin joidenkin mukaan viljelijöille maksettavat korvaukset loppuisivat kokonaan. No, sitä minä en kyllä usko, koska se on pelottelua. Mutta toinen juttu on sitten, estääkö se kansanedustuslaitosta tekevästä sellaiset transaktiot, että luonnonsuojelurahoista otettaisiin hanhista menevät korvaukset ja siirrettäisiin ne maa- ja metsätalousministeriön kyseiselle momentille. Minulle on kerrottu, että tämä on mahdotonta, että EU ei tätä taas salli, että sieltä isä käsksee, että näin ei voi tehdä, että tämä on niin iso asia, että siihen pitää ehdottomasti olla EU:n notifikaatio. Mutta kun itse katsoin joitakin erinäköisiä direktiivejä ja mahdollisuuksia poiketa niistä, niin kyllä siellä luki, että jos tällainen väline on olemassa jossakin jäsenvaltiossa, niin silloin tämä väline voidaan ottaa käyttöön. Eli ei se EU loppujen lopuksi ole kiinnostunut, miltä keltaisen kirjan momentilta näille viljelijöille maksetaan. Mutta minä en väittelemään rupea: jos tämä on uskonto jollekin, niin minä kyllä kunnioitan sitä, että ilman EU:ta ei ilmeisesti voitaisi tehdä kansallisesti kovin suuria transaktioita esimerkiksi valkoposkihanhien kohdalla.

Tällä on myös omaisuudensuojan takia vähän isompikin merkitys, koska jos yksi laji alkaa liian paljon dominoimaan, niin siitä saattaa tulla haittaa muille lajeille, ja tämä on jo nähtävissä merimetson kohdalla — siitäkin tässä salissa on puhuttu — ja jos jonkun lajin annetaan liian paljon kasvaa, niin se sitten rupeaa haittaamaan muita lajeja ja aiheuttaa monenlaisia ongelmia.

Minun mielestäni tässä pitäisi päästä eteenpäin, koska jos tämä menee metsästyslakiin, niin silloin esimerkiksi Pohjois-Karjalassa viljelijät voisivat tukeutua minun käsitykseni mukaan metsästäjiin, ja he voisivat vaikka myydä metsästäjille lupia, että he pelottelisivat ja ampuisivat näitä hanhia. Muistaakseni lintudirektiivin 9 artikla sallii sen, että näitä poikkeuksia voidaan jäsenvaltion oman harkinnan mukaan tehdä, kunhan niistä ilmoitetaan komissiolle ja ei aiheuteta sitä ongelmaa, että tietyn suojelun taso alkaa laskea tietyn rajan alapuolelle. Eli totta kai me ymmärrämme, että jos valkoposkihanhet vähenevät, niin eihän silloin viljelijöillä ole niitä ongelmia, eli emmehän me vähäjärkisiä ole eivätkä metsästäjät ole vähäjärkisiä eivätkä viranomaiset.

Mutta sitten, mikä tässä on ollut aika kiusallinen asia, suoranaista haaskausta: Kun me puhumme ruokahävikistä, niin Suomi on kyllä syylistynyt minun mielestäni vääränlaiseen direktiivitulkintaan — joku kansanedustaja voi tästä paremminkin käyttää puheenvuoron — sillä tavalla vääränlaiseen tulkintaan, että kun on annettu poikkeuslupa ampua tietyn verran, ampumalla hätistää ja ampua näitä hanhia, niin on kuitenkin lupaehdoissa ollut, että ei saa syödä eikä käyttää hyödyksi, vaan ne on haudattava tai poltettava. Miten tällainen haaskaus... Sitä minä en eläinlääkärinä ymmärrä, että kuitenkin se liha on riistalihaa ja riistaa pitää kunnioittaa. Ammuttiinpa se sitten metsästyslain tai luonnonsuojelu-

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

lain perusteella tai minkä tahansa poikkeuksen perusteella, niin EU ei kiellä tätä lihan hyväksikäyttöä, vaan se on ihan suomalainen virkamieskeksintö ja ympäristöministeriöstä lähtöisin. Raaskin sitä näin julkisesti arvostella ja arvioida, että ei missään nimessä näin pitäisi menetellä, että se on suomalaisen riistaetiikan ja ruokahävikin periaatteitten vastaista.

Tämmöinen mitätön aloite tämä on, mutta kuulemma aika iso riita tästäkin jo on siellä ministeriössä ja ministeriön virkamiesten kesken tullut. Mutta pieni momenttisiirto ja pieni siirto metsästyslakiin, niin päästäisiin eteenpäin tässäkin asiassa.

20.19 Jari Myllykoski vas: Arvoisa herra puhemies! Ensinnäkin kiitos edustaja Eestilälle hyvin perustellusta esittelystä ja niistä huomioista, mitä tähän ei-hanhisoppaan, kun sitä kerran ei syödä saa, liittyy.

Tämä on todellakin isompi asia kuin vain se pieni asia, sillä nyt ollaan sen äärimmäisen kysymyksen äärellä: tekeekö erityislainsäädäntö perustuslain omaisuudensuojasta, elinkeinon harjoittamisvapaudesta, ympäristöoikeudesta ja toisaalta yhdenvertaisuudesta alisteisen?

Minä en itse ymmärrä, kuinka me olemme voineet ajautua tähän tilaan, että meillä erityislainsäädäntö määrittelee sitä, mikä on elinkeinonharjoittajan omaisuudensuoja ja elinkeinonharjoittamisvapaus. Minä katson vielä niin, että nämä valkoposkihanhet sortavat kaupunkilaistenkin omaisuudensuojaa ja ympäristöoikeutta. Suomalainen normaalisti maksaa kunnallisveroa, jolla pidetään yllä yhteiskunnassa puistoja, puistoalueita, rantoja, lasten leikkipuistoja — ja sitten tapahtuu se: hanhet valloittavat sen alueen. Ne ovat käytökelvottomia. Silloin tämän kuntalaisen maksama omaisuuden osuus on käyttämättä, ja siltä osin me olemme vaikeassa tilanteessa. Meidän pitää pystyä nyt tällä vaalikaudella yhdessä kansanedustajien kanssa eduskunnassa tekemään sellaisia päätöksiä, joilla me viemme tätä asiaa normaalimpaan suuntaan.

Itse toivoisin, että se järjestely olisi niin hyvin nivelletty, ettei käy näissä tilanteissa, kuten kävi naakan kanssa, mikä oli varoittava esimerkki siitä, että ei aivan hätäilemällä kannata lähteä tekemään. Kun naakan rauhoitus lopetettiin ja sitä sai ruveta ampumaan, niin tapahtui niin, että naakkaa sai ampua, mutta ne vahingot eivät loppuneet, mutta korvaukset loppuivat. Ja siinä mielessä nyt edustaja Eestilä on avannut näissä käydyissä keskusteluissa sitä puolta, että kyllä, tätä ympäristöministeriön kautta maksettavaa lupaa voitaisiin maksaa, vaikka valkoposkihanhi siirrettäisiin metsästettäväksi lajiksi, kunnes ollaan saatu sitten tämä palikka kuntoon niin, että meiltä rahavirrat eivät näitten korvausten osalta puuttuisi.

Meillä kuitenkin on tälläkin hetkellä lainsäädäntö valmistelussa. Nyt jo sitten tehdään lakia, lakitekstiä, missä rauhoitettujen eläinten vahingoista korvataan. Valitettavasti tuolta länsirannikolta tulleilla... Ministeriöt ovat taas sen oman piiri pieni pyörä -kiistan keskusteluissa jättäneet merimetson sieltä pois. On käsittämätöntä, kuinka kaksi ministeriä ja ministeriön virkamiehet voivat käydä tätä kinastelua sillä tavoin, että Suomen kansalaisen, maatalousyrittäjän, kalastajan, perheenäidin ja -isän, lasten oikeuksia poljetaan sillä aikaa, kun käydään sitä kissanhännänvetoa, että kenenkä rahapussista näitä vahinkoja korvataan.

Minä toivon kovasti, että tämä lakialoite on yhtenä osana sitä, että me voimme saada järkevyyttä tähän, luonnon ja ihmisten ja luonnon muiden eliöiden kanssa tasapainoisen tilanteen. Me tulemme keskustelemaan vielä jossakin vaiheessa tässä salissa myös susista. Ja siinäkin kohtaa pitää pystyä pitämään niin sanotusti järki päässä ja huomioida erilaisia näkemyksiä asioista. Mutta lopputuleman pitäisi olla sellainen, että se valkoposkihanhi so-

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

veltuu tänne meidän luontoon kyllä ja meidän luonnon yli voivat lentää kyllä kohta nämä miljoonat hanhet. Eli meillä on kaksi valkoposkihanhilajia sinällään: toinen suorittaa vain ylilentoja, mutta toinen tekee valitettavan kevättankkauksen sitten viljelijän pelloilla.

Ja korvauksiin vielä: On jotenkin nurinkurista, että kun sitten viljelijä, karjankasvattaja kohtaa sen ikävän tapahtuman, niin jos se on oikein hyvä viljelysala, niin hän ei saa sen todellisen vahingon mukaan korvauksia vaan sitten keskimääräisen vahingon mukaan. Kyllä sen niin pitää olla, että vahinko korvataan täysimääräisenä.

Mutta nyt edustaja Myllykoski huomaa innostuvansa. Puhemies, lopetan puheeni, jotta kollegoilla, muillakin, on mahdollisuus käyttää tämän hyvän lakialoitteen kohdalta puheenvuoroja.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Seuraavaksi tämä mahdollisuus annetaan edustaja Vestmanille, joka on poissa. Edustaja Junnila.

20.25 Vilhelm Junnila ps: Arvoisa puhemies! Kiitos, edustaja Myllykoski, oli erittäin innokas ja hyvin perusteltu puheenvuoro, ja myös edustaja Eestilä esitti erinomaisesti asian ja sen, mistä tässä on kysymys.

Täällä salissa on keskusteltu hanhista pitkään ja antaumuksella aikaisemminkin, jopa niin, että joidenkin edustajien on havaittu lipovan huuliaan. Valkoposkihanhet aiheuttavat Suomessa vuosittain mittavia omaisuusvahinkoja maanviljelijöille, kuten tässä on jo useaan kertaan todettu. Tämän lisäksi varsinkin eteläisessä Suomessa virkistyskäyttöön tarkoitettut rannat, golfkentät ja puistojen viheralueet kärsivät valkoposkihanhiin ulosteista. Ehkäisytöimien riittämättömyys on lisännyt valkoposkihanhiin aiheuttamien vahinkojen määrää koko 2010-luvun ajan. Kuluva vuosi oli erityisen paha, sillä hanhiin aikaisen muuton vuoksi luonnollista ravintoa oli saatavilla niukasti. Tämän seurauksena hanhet siirtyivät pelloille aterioimaan.

Suomi tulkitsee EU:n lintudirektiiviä tiukasti, eikä valkoposkihanhiin metsästäminen ja kannanhoito ole mahdollista, joten lintukanta jatkaa kasvuaan. Sen vuoksi tämäkin lakialoite on tervetullut. Samalla on muistettava, että valkohäntäpeurojenkin metsästäminen on hyvin vaikeaa, koska siinä edellytetään pyyntilupien saamiseksi valtavan suurta yhtenäistä maapinta-alaa. Tämä on johtanut siihen, että pellot ja pientareet ovat peuroja pullollaan hanhiin seurana. Olen tästä jättänyt lakialoitteen jo aiemmin, että myös valkohäntäpeurojen pyyntilupia saisi nykyistä helpommin, ja kannatan myös edustaja Eestilän tekemää valkoposkihanhiin liittyvää aloitetta.

Varsinkin tämä vuosi on ollut poikkeuksellinen pahassa mielessä. Satojatuhansia lintuja liikkui pelloilta toiselle syöden kaiken kasvavan: viljat, rypsit ja herneet. Mieleen tulee väistämättä Vanhan testamentin vitsaus, jossa Egyptin faaraota piinattiin sirkkaparvilla. Egyptiläiset olivat voimattomia oman vitsauksensa edessä, aivan kuten viljelijät nykypäivän Suomessa. Ely-keskus on toki myöntänyt poikkeuslupia muutamien hanhiin ampumiseksi satovahinkojen torjumiseksi, mutta toimet ovat aivan riittämättömiä. Vastauksessaan edustaja Myllykosken kirjalliseen kysymykseen valkoposkihanhiin vahinkojen torjumiseksi ympäristöministeriö totesi seuraavasti: ”...kuin Ruotsissa on tehty, on ympäristöministeriön näkemyksen mukaan Suomessakin mahdollista harkita samankaltaista sääntelyä eli niin sanottua suojametsästäystä, josta säädettäisiin metsästyslainsäädännössä.” Tämä on erittäin tärkeää huomioida. Meidän etu egyptiläisiin nähden on ministeriöistä, elystä ja

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

Riistakeskuksesta koostuva hanhinyrkki, mutta tuo nyrkki pitää panssaroida hanhiparvien aiheuttaman vitsauksen eliminoimiseksi, ja tämä tapahtuu sallimalla suojametsästys.

20.29 Ari Koponen ps: Arvoisa puhemies! Kannatan edustaja Eestilän aloitetta lisätä valkoposkihanhi riistaeläimeksi metsästyslakiin. Liian suureksi kasvanut kanta on merimetson tapaan ongelma, kuten salissa jo eilen keskusteltiin. Valkoposkihanhet ovat tehneet Suomessa omaisuusvahinkoja viljelijöille jo vuosia. On hyvä ymmärtää, että merimetson kuten valkoposkihanhenkin nykykanta kestäisi metsästyksen. Ely-keskuksen poikkeuslupajärjestely on ollut ihan hyvä tähän hetkeen, mutta ei missään nimessä riittävä. Yksilöitä on silti liikaa, byrokratia lupien hakemiselle järjetön, ja kaiken huipuksi tapettuja lintuja ei saa käyttää ravinnoksi. On selvää, etteivät edellytykset lajin suojelulle enää täyty, sillä laki ei enää vastaa lintupopulaation määrää.

Myös maa- ja metsätalousministeriön sekä ympäristöministeriön yhteisen työryhmän elokuisen raportin mukaan valkoposkihanhi EU:n runsaslukuisimpana hanhilajina kuuluisi nykytilanteessa Bernin sopimuksessa liitteeseen III ja lintudirektiivin liitteeseen II, jolloin sen kantaa olisi mahdollista säädellä metsästämisellä. EU:n lintudirektiivin määritelmä ei kuitenkaan määrää sitä, minkä kansallisen lainsäädännön piirissä lajin on oltava, ja esimerkiksi Ruotsissa sekä Virossa valkoposkihanhi on luokiteltu tämän Eestilän aloitteen tavoin riistalajiksi, jolloin suojametsästys on sallittu viljelmillä koituvan vakavan vahingon estämiseksi.

Arvoisa puhemies! Hanhikannan odotetaan jatkavan kasvuaan entisestään. Metsästys pesimäaikaisen rauhoitusajan ulkopuolella ja munien rei'ittäminen olisivat kestäviä ja tehokkaita tapoja maatalouden satovahinkojen hillitsemiseksi. Onkin järjetöntä, että ministeri Mikkosen johdolla ollaan ensi kevääksi perustamassa hanhille tarkoitettuja buffet-alueita, kun asia voitaisiin korjata näinkin helposti lainsäädäntömuutoksilla.

20.31 Rami Lehto ps: Arvoisa herra puhemies! Edustaja Eestilän lakialoite on todella kannatettava. Valkoposkihanhi kanta levittäytyy yhä laajemmalle Suomessa, ja se kanta myös koko ajan kasvaa. Tämä aiheuttaa viljelijöille suuret menetykset, eivätkä hanhet osaa mennä näille lintupelloille, missä ovat nämä niin sanotut buffet-lounaat valmiina — ne menevät, mihinkä ne haluavat, ja laskeutuvat silloin, kun niitä huvittaa.

Edustaja Myllykoski puhui näistä ylilentävistä hanhista, mutta meillä Lahdessa ne eivät kyllä lennä yli, ne ovat jääneet sinne asustelemaan aika tasan tarkkaan. Meillä on siellä todella laaja ongelma. Meillä on kaikki rannat käytännössä vallattu, suosituimmat uimarannat, ne nurmikkoalueet siinä, puistot. Siellä ne ovat, ja ne ovat todella aggressiivisia. Ne hyökkäilevät pyöräilijöiden kimppuun, muittenkin kimppuun, ketkä menevät vähänkin kävelemään siellä ihan kävelytieta pitkin. Ne käytännössä luulevat omistavansa jo kaikki alueet. Ely-keskus ei anna lupaa niitä hätistellä. Joitain pieniä aitoja saa rantaan rakentaa — että niillä muka sitten pidettäisiin niitä pois, mutta eivät ne paljon auta.

No, eivätpä paljon auringonottajat halua sinne nurmikolle mennä rannalla ottamaan aurinkoa, kun ne ovat jätöksiä täynnä. Sama kävelyteillä: siellä lastenrattaitten renkaat likaantuvat, pyörätuolien renkaat likaantuvat, ja sitten kun työnnät niitä kotiin, niin sinun on pakko pestä ne, ettei tule bakteereja. On ollut rantoja, joilla ei saa uida, kun siellä on tullut bakteereja näistä ulosteista. Ihmiset joutuvat nyt kärsimään ja lähtemään, niin kuin täälläkin on puhuttu, omalta alueeltaan pois, kun ne hanhet tulokkaina vievät kaiken tilan.

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

Edustaja Junnila puhui golfkentistäkin. Kyllä, katsotaan vaikka Iitissäkin golfkentän yhtäkin griiniä, niin siellä ovat jo vuosia hanhet pitäneet sen omanansa. Ei siellä puttailla yhdellä griinillä ollenkaan, se on käytännössä mahdotonta. [Vilhelm Junnilan välihuuto] Ihmiset maksavat osakkeista tai vuokrapelioikeudesta eivätkä saa harjoittaa harrastustansa.

Nämä hanhet tottuvat todella hyvin hätistelijöihin. Ainoa, mikä niihin auttaa, on luoti. Yksi tuttava teki koetta: hän tuli dronen kanssa paikalle ja sillä hätisti niitä. Ne nousivat kaikki pois, ja kun drone laskeutui, ne tulivat takaisin. Seuraavan kerran, kun hän tuli paikalle, niin ne näkivät jo, että kuka henkilö tulee, ja ne nousivat valmiiksi vähäksi aikaa pois ja odottivat, että hän häipyi, ja taas ne palasivat takaisin. Ei auta yhtään mitään. Kyllä tämä on iso ongelma — ei pelkästään viljelijöille, vaan kaikille kansalaisille, jotka vähänkin liikkuvat jossain.

20.34 Anders Norrback r: Ärade talman! Jag vill börja med att tacka ledamot Eestilä för hans lagmotion och hans anförande. Jag instämmer likaså i ledamot Myllykoskis anförande, och — som jag glömde att säga i går — också hans anförande om skarven i går samstämmer jag om. I dag diskuterar vi den vitkindade gåsen, i går var det skarven, några dagar sedan var det vargen. Vi har ett problem i vår skyddspolitik av olika arter.

Eli meillä on meidän eläinsuojelupolitiikassamme perustavanlaatuinen ongelma. Kun teemme suojelupäätöksiä, on varmasti niin, että suojeltava laji on uhanalainen jollakin tavalla, mutta samanaikaisesti meidän pitäisi päättää myös, mikä on se siedettävä raja, milloin tämä tasapaino saavutetaan, milloin haitat tulevat niin isoiksi, että ne eivät ole siedettäviä enää. Monien lajien kohdalla ollaan nyt tässä pisteessä, että nämä haitat ovat sellaisia, esimerkiksi — niin kuin olen ennenkin sanonut — suden osalta. Valkoposkihanhen osalta on uhanalaisia luonnonlaitumia, niin kuin on tullut esiin täällä, golfkenttiä, uimarantoja, niin poispäin, ja merimetson osalta on koko kalastus uhattuna, ja niin poispäin. Eli meidän pitäisi kyllä pikkuhiljaa alkaa tällainen perustavanlaatuinen keskustelu näistä asioista. — Kiitos.

20.35 Vilhelm Junnila ps: Arvoisa puhemies! Edustaja Koponen puhui buffet-pöydistä, ja tilannehan on todella niin, että näin korona-aikana Koponenkaan ei pääse seisovaan pöytään syömään, mutta silti meillä löytyy lainsäädäntöihmisissä sellaista halukkuutta, että hanhille kuitenkin pitäisi näitä ruokintapeltoja ja muita järjestää.

Oikeastaan mittakaava on hyvä säilyttää. Tässä on puhuttu sadoistatuhansista ja jopa miljoonista. Aivan, siis valkoposkihanhia on aivan valtava määrä, ja kun nämä tulevat hyvin pienelle alueelle, ovat tuhotkin sen mukaisia.

Sitten meillä on aina keskustelua, milloin kultasakaali tulee Suomeen ja voiko esimerkiksi vaikka pesukarhua päästää Suomeen. Sitä pidetään haittaeläimenä, vaikka monet haluaisivat sen esimerkiksi lemmikiksi, ja kuitenkin puhuttaisiin joistakin kymmenistä, sadoista, korkeintaan tuhansista. Tämähän on levinnyt esimerkiksi Tanskaan ja Etelä-Ruotsiin. Tällaisissa asioissa Suomi on äärimmäisen tiukka. Lainsäädännöllä suojataan, että sitä ei saa tuoda Suomeen, sitä ei saa pitää, sitä ei saa päästää lisääntymään. Mutta sitten hanhet saavat lentää tänne valtavina parvina, ja tämän edessä yhteiskunta tuntuu olevan niin voimaton, että ainoa, mitä se pystyy järjestämään, on ruokintapeltoja. Onhan tämä aika käsitämätön ongelma.

Punkt i protokollet PR 152/2020 rd

Valkoposkihanhi on niin hyvin kuitenkin tänne pesiytynyt, että Lintulahdenaukiolla täällä Helsingissä on itse asiassa Hanhiparvi-veistos. Eli meillä valkoposkihanhet ovat saavuttaneet merkillisen vahvan aseman suhteessa muihin eläimiin, kuten vaikka villisikaan, joka myös aiheuttaa tuhoja. Sille voidaan tehdä jotakin, supikoiralle voidaan tehdä jotakin, pesukarhua kohtaan ollaan äärimmäisen tiukkoja — mutta valkoposkihanhi, merimetso, tämäntyyliset, nämä tuntuvat olevan aina kaiken lainsuojan ulkopuolella koskien viljelijöitä, koskien saariston asukkaita ja niin edelleen.

Toinen varapuhemies Juho Eerola: Ja vielä aloitteen ensimmäinen allekirjoittaja, edustaja Eestilä.

20.38 Markku Eestilä kok: Arvoisa puhemies! Ensinnäkin kiitän kollegoita asiallisesta keskustelusta, ja minusta vähän tuntuu, että tänne ovat valikoituneet tähän aikaan illasta tietyn tyyliuunnan kansanedustajat, ja itse edustan tätä tyyliuuntaa. Kaksi asiaa haluan vielä lopuksi sanoa:

Ensinnäkin, vaikka tämä valkoposkihanhi siirrettäisiin metsästyslakiin, sen 5 §:ään, niin lintudirektiivin suojeluvelvoite ei häviä mihinkään. Eli me emme ole niin kuin ampumassa, me olemme vain ikään kuin — ainakin itse määrittelen niin — terveellä järjellä puuttumassa ongelmaan, joka kohtaa ihmisiä tuolla maakunnissa.

Ja nyt tullaan mielenkiintoiseen asiaan, se on se kakkosasia. Edustaja Myllykoski mainitsi myös suden, ja nyt kun tämä asia ajautuu — milloin hanhet, milloin sudet — jäätyneeseen konfliktiin, niin siellä on yleensä kaksi osapuolta: on tietyt ihmiset, jotka vastustavat ampumista ja metsästystä kategorisesti, ja sitten on ihmiset, jotka asuvat jollakin alueella, jolla kohtaavat silmästä silmään joka viikko sen saman ongelman, olipa se susi tai hanhi. Mitä mieltä te olette, kummanko mielipiteen pitäisi painaa enemmän? Yleensä ongelmia ratkotaan niitten ihmisten näkökulman mukaan, jotka kärsivät niistä ongelmista, mutta ne, jotka eivät kärsi, näkyvät olevan tässä yhdenvertaisessa asemassa. Ja kun nämä mielipiteet pannaan aina niin kuin vastakkain, niin tulee juuri tämä jäätynyt konflikti. Edustaja Norrback käytti erinomaisen puheenvuoron, että näitä pitäisi pyrkiä päivittämään välillä ja miettimään tosiasioiden perusteella. Eli kun minä käytin tätä terve järki -ilmaisua, niin se riippuu aina siitä, kenenkä järki mahtaa olla terve. Mutta itse edustan sitä suuntaa, että aina ongelma pitää ratkaista enemmän niiden ihmisten näkökulman mukaan, jotka kärsivät siitä ongelmasta todellisuudessa. — Kiitoksia, arvoisa puhemies.

Riksdagen avslutade debatten.

Riksdagen remitterade ärendet till jord- och skogsbruksutskottet.